

Hoofdstuk een

DIXON

Voor Dixon Beckett bestond er niets ergers dan verliezen – nou ja, behalve dan verliefd worden, maar dat was net zoiets.

Maar winnen? Dat was de ultieme kick. De lekkerste maaltijd die hij ooit had gegeten, haalde het er niet bij. De perfecte zonsopgang, nah, laat maar. Het enige wat misschien in de buurt kwam, was seks maar zelfs dat was niet te vergelijken. Winnen, daar draaide alles om – en dat was precies waarom hij overwoog in te gaan op het absoluut-zonder-enige-twijfel-idiote idee van zijn neef Nash.

‘Je bent straalbezopen,’ gromde hun neef Griff, terwijl hij het glas van Nash weggriste.

Om eerlijk te zijn waren ze allemaal dronken, maar Nash zat inderdaad aan zijn taks, als hij nu al dacht dat zijn belachelijke plan een redelijke optie was. Er liep een rilling over Dixons rug bij de gedachte aan wat Nash voorstelde en hij nam nog een versterkende slok whiskey. Intussen gleed zijn blik heen en weer tussen zijn twee neven.

Ze waren ongeveer van dezelfde leeftijd, maar daarmee hield de overeenkomst ook wel op. Nash had de looks van een fotomodel, een snelle babbel en een lichaam van staal. En dan Griff, die nooit wat zei. Zijn tattoos en spierbundels waren afschrikwekkend genoeg om iedereen op een afstand te houden, als ze al niet uit zichzelf begrepen dat ze hem verdomme met rust moesten laten.

Allebei waren ze exact het tegenovergestelde van Dixon, die een zwerm assistenten moest betalen om de mensen zo ver mogelijk bij hem vandaan te houden. De reden: er stond 'naïef' op zijn voorhoofd getatoeëerd. Hij kon er niets aan doen. Zijn moeder had hem geleerd om altijd hulp te bieden als iemand in nood zat. Helaas had ze hem nooit bijgebracht om onderscheid te maken tussen degenen die echt hulp nodig hadden en mensen die misbruik van hem wilden maken. Dat wist Dixon en daarom hield hij de buitenwereld op afstand. En dat verklaarde waarom hij pas na het overlijden van zijn vrouw ontdekte dat ze hem sommige dingen nooit had verteld...

Hij schudde zijn hoofd. Op dit moment was hij te dronken om aan Nicole te denken.

Hij wreef over zijn gladgeschoren kaak en keek om zich heen in de bibliotheek van Gable House, waar hij die avond had afgesproken met zijn neven. Om te drinken. Om uit te vogelen wat ze in vredesnaam moesten doen (zijn blik zwierf naar het kerstcadeau op het bijzettafeltje) met *dat*.

De eerste kerst in het huis van zijn oma zonder haar zou moeilijk worden.

Ze hadden nog drie maanden voor het zover was en nu al was het oorlog onder de neven.

De cadeaus van oma waren legendarisch en allemaal zouden ze tot het uiterste gaan om dat laatste speciale cadeau te bemachtigen. Na de begrafenis vorige maand hadden ze het aangetroffen. Het cadeau was ingepakt in feestelijk kerstpapier met dikke kerstmannetjes – maar er stond geen naam op. Daarom hadden ze het nu op een drinken gezet en probeerden ze een redelijke manier te bedenken om te bepalen wie het cadeau zou krijgen. Iets anders dan dat stomme plannetje van Nash, tenminste.

‘Klopt, ik ben zo bezopen dat ik niet meer op mijn aanbeden-door-vrouwen-uit-de-hele-stad-benen kan staan. Maar...’ (Nash sloeg zijn single malt whiskey achterover) ‘... dat maakt mijn plan niet minder briljant.’

‘Of logisch,’ mompelde Griff op die dronken manier die twintig keer harder klonk dan je zelf dacht.

‘Luister nou.’ Met een klap zette Nash zijn glas neer. ‘Onze fantastische, geliefde en helaas overleden oma Betty heeft ons één laatste cadeau nagelaten.’ Hij knikte naar de rechthoekige doos. ‘Maar ze heeft niet gezegd voor wie het was. Er is maar één manier om dit op te lossen. Met een wedstrijd.’

‘Wie het eerst trouwt?’ sputterde Dixon. ‘Een wedstrijd wie er het eerst verliest?’ Jee, hij zou liever naakt door het winkelcentrum lopen dan dat hij weer in het huwelijksbootje zou stappen. Niet dat hij zo’n lul was – ook al pestten zijn neven hem ermee dat hij altijd alleen maar het goede in mensen zag. Meestal gaf dat niet. Maar ja, dat was voordat hij Nicole had ontmoet, twee jaar geleden. Voordat hij binnen een paar minuten als een blok voor haar gevallen was. Voordat ze elkaar hadden beloofd de rest van hun leven samen te blijven. Voordat er op een avond een ernstige politieagent voor de deur stond, zijn pet druipend van de regen en een medelijdende blik op zijn gezicht. Voordat hij de belangrijkste persoon ter wereld had verloren, na zes weken van iets wat eeuwig had moeten duren.

Dixon won met alles, maar wat de liefde betrof, had hij verloren. Daar was hij kapot aan gegaan, tot hij op een ochtend wakker werd in het besef dat er maar één manier was om zijn leven weer op de rit te krijgen: nooit meer verliefd worden.

Dat had hij zich vast voorgenomen.

Nu zat hij hier met zijn neven, zo dronken als hij in jaren niet was geweest, en overwoog om in te stemmen met dat

door whiskey ingegeven foute idee van Nash. Omdat hij wist dat hij kon winnen. Dater deed Dixon niet. Nooit. Je kunt niet trouwen als je nooit datet, toch? Maar wacht even, er klopt iets niet.

‘Nee, sukkel,’ zei Nash. ‘Luister dan. Het gaat erom wie zich als laatste staande houdt, single, zonder vriendin, op kerstochtend.’

‘Wauw.’ Griff schoof wat heen en weer op zijn stoel. ‘Wat romantisch.’

Nash haalde zijn schouders op. ‘Ik ben gewoon realistisch.’

‘Je bent één dingetje vergeten, klootzak,’ merkte Dixon op terwijl de grote zwakke plek in het plan van Nash zich een weg baande door zijn benevelde brein. ‘Ik date niet, jij bent een hufter en Griff is...’ Hij wierp een blik op zijn neef, de mooie jongen die praatte als de wetenschapper die hij was. ‘Voor Griff is het nooit een probleem geweest om single te blijven.’

Griff stak zijn middelvinger op. ‘Eigen keus hoor, lul.’

‘Tuurlijk.’ Dixon rolde met zijn ogen en had daar meteen spijt van, want nu begonnen de plafondhoge boekenplanken rond te tolleren en ging zijn maag opspelen. Hij haalde diep adem en hield zich vast aan de tafel. ‘Dat gaat nooit werken. Het wordt gewoon gelijkspel.’

‘Nee, dat zie je verkeerd.’ Nash smet zijn telefoon op tafel. ‘Het slaagt gegarandeerd.’

Wat hij op het scherm van Nash’s telefoon zag, deed Dixons hele lichaam rillen van afschuw.

Een datingapp.

En niet zomaar een app. Bramble. De app waarbij je samen op minstens zes dates moest. No way dat hij met iemand op zes dates zou kunnen gaan. Hij kreeg al hartkloppingen bij het idee. Niet op een positieve manier, meer zoals wanneer hij erachter zou komen dat zombieratten echt bestaan.

‘Allemaal gaan we uit met de eerste vrouw die reageert op ons profiel. Geen gezeur, gewoon doen. En we plannen de dates voor elkaar om te voorkomen dat iemand de boel bedondert.’ Nash grijnsde naar zijn neven. ‘Tenzij jullie de uitdaging niet aandurven.’

‘Hoe oud ben je, twaalf of zo?’ snoof Griff. De andere twee kenden hem goed genoeg om te weten dat het voor hem juist een uitdaging was om een relatie aan te gaan.

‘Nee,’ zei Nash. ‘Ik weet zeker dat ik kan winnen, vooral omdat ik jullie dates ga plannen. Jullie twee bakken er echt niks van.’

Die laatste drie drankjes waren echt te veel geweest voor die vent.

Dixon focuste op de wazige middelste Nash. ‘Begrijp ik het goed, denk je nu dat ik *ooit* weer ga daten?’

Nash tikte op zijn telefoon. ‘Honderd procent zeker.’ Hij keek Dixon recht in de ogen. ‘Drie woorden. Oma’s. Laatste. Cadeau.’

Dixon slikte. Oké, misschien, heel misschien konden die drie woorden hem overhalen om weer te daten. Bij die gedachte trok er een golf van misselijkheid door zijn maag.

‘En waarom denk je dat jij de laatste bent die zich staande houdt, Nash?’ vroeg Griff.

Arrogant en zelfverzekerd als altijd aarzelde Nash niet. ‘Omdat ik altijd de uitzondering ben die de regel bevestigt.’

‘Oh, welke regel dan?’ vroeg Dixon.

De aanmatigende uitdrukking wankelde even en keerde toen op volle kracht terug. ‘Dat de meeste sulletjes voorbestemd zijn voor de liefde,’ antwoordde Nash.

‘Ik ga kotsen – en dat komt niet van de whiskey.’ Liefde? Het ergste woord dat er bestaat. ‘Dus jij beweert dat jij beter bent dan de rest en dat Griff en ik de weddenschap

om het cadeau van oma gaan verliezen omdat we verliefd worden?’

Nash knikte. ‘Yep. Elk van ons heeft drie maanden de tijd om te bewijzen dat hij zich als laatste staande kan houden. Dixon, jij mag eerst. Dan heb je het maar gehad, want het zit er dik in dat jij het snelste voor de bijl gaat. Griff mag als tweede. En ik als laatste, want het was mijn idee.’

Dixon moest heel hard zijn best doen om die absolute droogkloot van een neef niet keihard uit te lachen. Natuurlijk zouden Griff en hij niet serieus ingaan op het idee. Het was belachelijk.

Griff leunde met zijn getatoeëerde onderarmen op de tafel. ‘Ik ga akkoord, op één voorwaarde.’

What the fuck?

Dixon draaide zijn hoofd om en keek Griff recht aan. Dat had hij beter niet kunnen doen. Zijn maag maakte een salto en even werd alles zwart voor zijn ogen. ‘Griff, jij denkt altijd zo logisch. Waarom ga je hierin mee?’

Met zijn scherpe focus waaraan hij zijn topositie als hoofd R&D in de cosmeticabranche te danken had, negeerde hun neef de vraag van Dixon en zei tegen Nash: ‘Als jij niet als laatste overblijft, moet je een nacht alleen doorbrengen in de toren.’

Ondanks zijn spottende glimlachje vertrok het gezicht van Nash eventjes. ‘Geen punt. Ik ben geen klein kind meer.’

Het was briljant. De toren was de kamer waarvan iedereen dacht dat het er spookte. Vroeger, toen ze ’s zomers met z’n allen in Gable House logeerden, durfden ze er nauwelijks naar binnen. Iemand uitdagen om een nacht door te brengen in de kamer zonder ramen was hun ultieme beproeving.

‘Zonder zaklamp of elektronica,’ zei Griff om het nog erger te maken.

‘Jij speelt vals,’ mompelde Nash. Dat zei hun oma ook altijd.

‘Hoezo?’ vroeg Dixon. Hij greep Griffs snode idee met beide handen aan. ‘Jij was toch de uitzondering die de regel bevestigt?’

Als geen van hen voor de bijl ging, bleef er niemand over en zou Nash de weddenschap verliezen – waardoor Dixon fucking fantastisch zou winnen.

‘Oké. Ik doe het.’ Nash klokte de rest van zijn whiskey weg en trok driemaal aan zijn oorlel – een geheim signaal dat ook uit hun zomerse logeerpertijtjes stamde. ‘Maar jullie kunnen niet onder de deal uit. Jullie moeten op elke date gaan.’

‘Begrepen,’ antwoordden hij en Griff tegelijk, waarbij ze aan hun oor trokken: hun teken dat de weddenschap beklonken was.

Dit was een situatie waarin je gewoon niet kon verliezen. Griff was praktisch. Ze zouden wel tossen om het cadeau of zoiets. Los daarvan was er geen kans dat Dixon niet als laatste zou overblijven, want hij had een superplan. Hij zou zich niet laten strikken door een vrouw met lieve ogen. Deze keer niet.

Dixon Beckett ging een Bramble-profiel opstellen waarop alleen een psychopaat zou reageren.

Want fuck, hij was een winnaar.

Hoofdstuk twee

FIONA

Fiona Hartigan zat aan haar vijfde espresso, was bezig met haar tweede doos tissues en liep nu al drie dagen in dezelfde pyjama.

Het enige lichtpuntje in haar absoluut-zonder-enige-twijfel-beroerde situatie was dat de particuliere school waar ze les gaf dit weekend dicht was. Op een normale zaterdag zou ze wat rommelen in haar kleine appartement, opruimen, de laatste koekjes opeten en koffie met een extra scheut Baileys nemen tot het tijd was om te vertrekken naar Waterbury voor de wekelijkse brunch met de hele familie Hartigan. Maar nu zat ze als een zielig hoopje ellende happen koekjesdeeg te eten, die ze wegspoelde met een mondvul slagroom uit een spuitbus. De relaxmuziek stond op *repeat*, want zelfs Spotify wist dat ze er echt heel erg aan toe was.

Misschien was dat de reden dat Fiona's beste vriendin, Hadley Donovan, na één blik op Fiona ook een lepel koekjesdeeg had genomen om vervolgens te doen wat altijd het gewenste effect had, namelijk Fiona strak aankijken tot die haar hart uitstortte.

Tien minuten later haalde Fiona bibberig adem en wreef met de rug van haar hand over haar natte wangen. 'En d-d-daarom... daarom ben ik een afschuwelijk mens.'

Hadley rolde met haar ogen en pakte de rol koekjesdeeg. 'Natuurlijk niet.'

'Hij had een vriendin!' Verteerd als ze was door schaamte en schuldgevoel kwam het er meer uit als een

kreunend gejammer dan als een echte zin. 'Ze hadden een relatie. Ze wonen samen!'

'Dat wist jij toch niet,' zei Hadley. Ze pakte de doos tissues van de salontafel en gaf hem aan Fiona. 'Vince de Vuile Vreemdganger bleef je steeds mee uit vragen. Pas na een maand ben je een keer koffie met hem gaan drinken.'

'Ik had het kunnen weten.' Fiona plukte aan de tissues en begon toen te ijsberen. Wat was ze naïef geweest, dat ze niet beseft had wat er aan de hand was. 'Hij wilde altijd ergens ver weg afspreken. We gingen nooit naar zijn huis.' Oh god, die arme vriendin. Een relatie met zo'n zak, die achter haar rug om iets begint met Fiona, domme trut die gewoon haar vent inpikt. Waarom had ze toch altijd een verklaring voor iets wat overduidelijk niet klopte? 'En dan nog dat ik in zijn telefoon stond als 'Phil', niet als Fiona. Hij zei dat het een grap was – en ik ben de sjaak omdat ik veel te goedgelovig ben.'

'Je bent niet goedgelovig,' zei Hadley, maar ze ontweek haar blik.

Ja hoor. Ze wisten allebei dat het wel zo was. Wat je ook voor zielig verhaal ophing, Fiona trapte erin.

'Weet je nog, die keer dat ik Kadie vijftig dollar heb geleend, ook al zei iedereen dat ik het beter niet kon doen? En toen nog twintig dollar en daarna honderd dollar? En toen liet ze plotseling niets meer van zich horen.'

Hadley zuchtte meelevend en gaf Fiona haar rol koekjesdeeg terug. 'Ze kan nu eenmaal heel overtuigend zijn. Ze beweerde dat ze haar leven had gebeterd en jij wilde haar een kans geven, want jij ziet altijd het goede in iemand.'

'Nu niet meer.' Fiona nam een hap deeg en kouwde erop alsof het een oudbakken biscuitje was. Aan haar tranen had ze niet genoeg om haar woede en spijt een uitweg te geven. Dat verdomde optimisme van haar. Ze haatte het. Niemand nam haar serieus omdat ze te lief was, te

meegaand en te makkelijk beet te nemen. 'Ik ben het zat (zo zat) dat ik er altijd weer in trap. Een zielig verhaal, gozers die me omverpraten.' Ze zwaaide met de rol deeg om haar woorden kracht bij te zetten en stootte ermee in de lucht alsof ze uithaalde naar iedereen die haar als een makkelijk doelwit had beschouwd. Ondertussen liep ze heen en weer in de kleine woonkamer. 'Van nu af aan doe ik het anders. Ik word een bitch, net als mijn zus Fallon.'

Hadley sperde haar ogen open en haar wenkbrauwen schoten zo ver omhoog dat ze verdwenen onder haar pony. 'Vind je dat niet een beetje extreem? Je bent toch wie je bent? Dat is toch niet zomaar. Tuurlijk, we hebben allemaal wel iets wat we graag anders zouden zien. Maar dat je een keer gekwetst bent, is nog geen reden om afstand te nemen van alle goede kanten van jezelf.'

'Jij hebt makkelijk praten. Jij staat op het punt te trouwen met je ware liefde.'

'Precies,' antwoordde Hadley met een bemoedigende grijns. 'En ik heb toch ook de nodige fouten begaan.'

Nou, Fiona was niet van plan om nog een fout te maken en daarom zou ze Bramble nu meteen van haar telefoon gooien. Aardig doen, mannen, bedonderd worden – ze was er helemaal klaar mee. Helemaal hyper van alle zoetigheid, ook al wist ze donders goed dat rauw koekjesdeeg eten heel ongezond was, pakte Fiona haar telefoon van de salontafel en opende de app. Het lachende gezicht van een standaard-knappe man keek haar aan.

Waarschijnlijk een seriemoordenaar.

Ze swipete omhoog en de volgende vent uit haar stream verscheen.

Beslist iemand die koekjes pikt van kinderen.

Om in de sfeer van haar nieuwe zelf te komen voordat ze de app voorgoed verwijderde, swipete ze het scherm nog eens omhoog. Bijna viel de telefoon uit haar hand. Die ogen. Dat zelfvoldane lachje. Dat zelfverzekerde air, dat